

is meghalt, a kivel nagy rokonszenvenben élt, ez készíté az ilyenforma sarkonforgó verseket, mikben mi a nagy mesterséget szörnyen bámultuk :

„Nosza a hattutollat
Képező kacsók
Hártyáján a patyolat
Szint áztassa csók.
Te vagy szépek szépe s te
Rád rózsát a szép este
Esetje vénus teste
Vérével feste.“

Szép volt az akkor nagyon! hagyj nekem békét . . . .

Hát ezzel a Kovács Mihálylyal gyötört engem Kardos uram egyre, hogy ha én azt egyszer elcsalhatnám oda ő hozzá, hogy ha ő azt egyszer megvendéghelhetné, ha az neki egy verset mondana; hát ő nekem adna egy hordó bort.

Utoljára megsokaltam a sok Kovácsmihálykódást; lakott a nagypéterfia utcán egy kocsmáros Kovács Mihály, ahoz elmentem, elmondtam neki tisztességesen hogy Kardos Mózsés uramnak igen jó borai vannak, szeretne belőlük egy pár száz akót illendő árért eladni, ha vevő szándéka van, jöjjen el velem szombaton délután nemzetes uramhoz. A kocsmáros kapott rajta s eligérkezett, el is jött.

Kardos Mózsés uram fogalmait egy költő külső alakja felől aligha *széjjel nem nyomta* Kovács Mihály uram megjelenése; (azt nem mondhatom, hogy *be nem töltötte*, mert hiszen két mázsás volt a jámbor keresztyén) csudálkozott is egy kicsit a jó ur, mikor mondtam neki, hogy itt van Kovács Mihály, (a mit az egy szóval sem tagadt,) hanem aztán csak megnyugodott benne : „hála Istennek, jó színben van tisztés uram, nem olyan, mint az a mi szegény megboldogult Vitéz Mihályunk.“

Alig találta helyét várva várt vendégének, maga mellé ültette a bőrpamlagra, s hogy megmutassa mennyire tiszteli, elővette a verses könyvet, mely tele volt írva szebbnél szebb költeményekkel, s azokból sorban felolvasá nagy páthossal, a hol egy Kovács Mihály-félét talált.

Az én Kovács Mihályom csak türte egy darabig igaz kálvinista nyugalommal ezt a tisztességtételt, hanem utoljára nem állhatta már tovább hallgatással :

— Hiszen szép ez, mind igen szép; de szeretném már a *bort* látni.

Kardos uram meghökkenve csapta be a könyvet.

— Itt lesz, mindjárt itt lesz, kérem alássan (gondolta magában, furcsa ezeknek a poétáknak az őszinteségük : hanem jól áll nekik, hiába. Ez

is szereti a borocskát, mint szegény megboldogult Vitéz Mihály).

Hozott aztán egy palaczkkal a legjobb borából; valóságos 1793-ki diószegi volt.

— Hát nincs *többféle*? kérdé elbámulva a kocsmáros, hogy csak egyfélét hoz.

(Hjüh, ez ugyan hozzá akar látni; gondolá Kardos uram, s hozott aztán mindenfélét, a mi csak jóféle ital volt a pinczetokjában.)

Kovács Mihály sorra kóstolta mint műértő arcfintorgatással, s a legtalálóbbs megjegyzéseket tevő mindegyik minémüsége felől.

(Ez ugyancsak ért a borokhoz, nem hiába poéta a lelkem!)

— Mind nagyon jó borok ezek, nemzetes uram, hanem nem nekem valók; nekem csak olyan komisz emberek számára való bor kellene, tudja : a milyet kocsmában mérnek.

Kardos uramnak uj napvilág támadt erre a fejében. Így van ni. Ilyenek a poéták : nem kell nekik a jó bor. Az kell nekik, a mit a komisz emberek isznak a kocsmában. Hozott aztán neki olyast, a milyet a komisz emberek isznak.

— No ez jó, monda a kocsmáros; ez nekem való. Mennyi van belőle nemzetes uramnak.

— Van biz az tisztés uram, vagy husz akó.

— Oh az nekem nagyon kevés, nemzetes uram, ha tudom, annyiért ide sem jövök.

— Kevés! (uram ne hagyj! husz akó bort megiszik egyszerre!) no de van ám még harmadévi is vagy harmincz akó.

— No az már más, gyerünk hát a pinczébe; nézzük meg.

(Kardos uram gondolta magában: ha én most ezt a poétát, a kinek husz akó bor kevés, leviszem a pinczébe, onnan ugyan holt részegen hozzuk haza, s mielőtt a pinczekulcsot levenné a szegéről, szende mosolygással fordula Kovács Mihály uramnak.)

— Kovács Mihály uram! A mig lemennék a pinczébe; tisztelje meg azzal az én szegény házat, mondjon egy *szép verset* ennek a napnak az örömére.

— Mond bizony kelmednek a mennydörgő mennykő verset; soha sem volt az nekem mesterségem.

— Hát micsoda a kegyelmed mestersége?

— Kocsmáros vagyok a nagy péterfia utcán.

— Kardos uram ezúttal bizonyosan megvasvillázott volna, ha jókor meg nem oldom a kereket, hanem utóbb még is megértették egymást a kocsmárokkal s minthogy megalkudtak

a komisz emberek számára való bor felett, hát aztán nekem is megbocsátottak kölcsönösen.

..... Mikor már a theologiai cursusba kellett volna átmennem: szünidők alatt elküldtek supplicatióra. E tisztességes foglalkozás közben az ember sok földet bejár, sok emberrel megismerkedik, ez a jó oldala a dolognak; a kevésbé jó pedig az, hogy ezt az utat gyalog kell megtenni: így hozván magával az ősi szokás. No hiszen majd lett volna hire az olyan supplikánsnak, a ki kocsin ment volna valahová.

Pedig biz a közbeeső stációkat jó lett volna az embernek amúgy könnyű szerével átrepülni.

A supplicatiót jókor bevégeztem, még egy pár hetem maradt fenn, azt arra szántam, hogy felmegyek Pestre, országunk fővárosába; megnézem milyenek a magyar mágnások; (ilyen Debreczenben nincs.)

A tiszafüredi révnél, a míg a kompra vára-koztam, jön nagy csengőbengő zajjal egy ötlovas hintó, abban ül egyes egyedül egy nagy potrohós öreg ur; skarlátmentében, czopfosan. A mint meglát, odaint magához, kérdi, hogy ki vagyok és hová megyek?

Mondtam neki, hogy diák vagyok, Pestre megyek.

— S csak így gyalog.

— Apostolok lovain biz én.

— Nem volna kedve velem jönni? én elvinném magammal kocsin.

— Ha lesz olyan kegyes nagyságod. — Én nagy szerénykedve beülök hozzá; vele átellenbe, nagy illedelmesen, a hajdu ránc csukja a fedett hintó ajtaját, s én aztán tartottam az öreg urat anecdotával, a míg állomásra nem értünk, a hol ki kellett szállni. Az öreg ur nagyon fideliter bánt velem; ő is megmondá, hogy kicsoda, mi-csoda? *Máslási Lőrincz* földes úr; ha akarná gróf is lehetne, de rangjával így is meg van elégedve; Zemplén vármegyében csak ő rá hallgatnak; hanem a nénije báróné, elvette egy porosz báró, az Berlinben lakik, de már özvegy, gyereke sincs, és iszonyu gazdag; elmondott felőle egy csomó furcsaságot; hogy tart egész szolgaszemélyzetet macskái számára, hogy jár el a színházba mindennap, pedig egy szót sem hall már; ötet mindig azzal fenyegeti, hogy kitagadja, ha egyszer eltalálja mulasztani a hivatalos gratulatiót születése napján; minélfogva ő rendesen expressus lovas legény által szokta az üdvözlő levelet elküldeni s a báróné titkárjától bizonyítványt vesz róla, hogy a köszöntő megérkezett.

Én ezen nagyon jól mulattam s pompásan töltöttem az egész időt, a míg utaztunk, a jó kényelmes hintóban, mely váltott lovakkal gördült előre éjjel nappal.

Harmadnap behajtottunk egy városba, a hol egy kastély udvarán megállt a hintó; s a nagyságos ur azt mondá, hogy kiszállhatok; idáig hozott, ő már most itt marad.

Én nagy örömmel ugrom ki a hintóból, keresem a Dunát, meg a szentgellért, s látok a helyett rettenetes nagy hegyeket előttem.

— Miféle város ez? kérdém elhüledezve.

— Ez öcsém? *Eperjes*: felelt a nagy ur mosolyogva.

— De hiszen én Pestre készültem s nagyságod azt mondta.....

— Én azt mondtam, hogy nem volna-e kedved *velem jönni kocsin, elviszlek*: de azt nem mondtam, hogy Pestre. Egyébiránt *nem messze van már Eperjeshez Pest*.

Azzal ott hagyott az udvaron, maga nevetve odább ment.

Én négy napi gyalogjáró földdel meszebb voltam most Pesttől, mint tegnapelőtt Tisza-Füreden.

Hét napig tartott legyalogolnom a tréfát; hanem Máslási Lőrincz ur ő nagysága nagyon csatlakozott, ha azt hitte, hogy ez alatt nem mindig azon törtem a fejemet, hogyan fizessem neki vissza azt a mulatságot? ámbátor *Kant Immanuel* egészségtelennek mondja is, gyalogjárva egy tárgyról gondolkozni.

Pestre érve, felkerestem egy volt tanuló-társamat, ki gróf fiúk mellett nevelősködött s velük Berlinbe szándékozott kiutazni. Annak egy levelet adtam át, fölkérve, hogy mikor Berlinbe ér, tegye fel azt a postára; jó tréfa lesz belőle.

Akkoriban még nem is volt előkelő úr, a ki az *augsbuergi allgemeinet* nem járatta Magyarországon; Máslási még az úton is előszedte a kocsizsebből.

Egy pár hét múlva aztán, a mint felbontja a hirlapját, nagy megdöbbenéssel vesz észre egy berlini tudósítást, melyben hiteles kútfőből merített hír szerint közöltetik az a furcsa eset, hogy báró *Stillfriedné* született *Maschláschy* e napokban véletlenül meghalt, elmondott felőle, milyen különöz volt életében, macskái, színházban járása, testvérétől követelt köszöntő versei; kit épen a miatt kitagadott mindenéből, hogy az a legutóbbi évben elmulasztá a szokásos üdvözlést; gyanítják ugyan, hogy Máslási ur azt most

is megküldé; de a titkár, a ki átvette, elsikkasztá, azért, hogy az öreg asszonyság vagyonát a kammerczófa kezére játssa, a ki már most mint általános örökös, neki nyújtotta kezét. Hogy ebből majd milyen érdekes pöreset lesz . . . stb.

Hát a mint ezt Máslási uram elolvassa, utczu rajta, ugrik ki a papucsaiából, tüzet vizet kiállt, postára ül, nyargal éjjel nappal lóhalálában Berlinbe, odáig ebédelni sem állt meg; ott aztán persze megtudta, hogy semmi sincs a dologban; a bároné egészséges mint a makk.

Máslási urnak soha sem lett volna annyi esze, hogy magától rájöjjon, ki tréfálta őt így meg? ha én olyan számár nem lettem volna, hogy ezen cásus után egy bepecsételt levelkében eme visszafordított mondást nem küldöm a kezébe: „Berlin sem messze van Eperjeshez!” Ostobául tettem, hogy azt cselekvém; erről nyomára jöttek a turpisságomnak, nagy lárma lett belőle s consilium abeundit kaptam érte: de ha ezt nem teszem, maig is nyomná a lelkeket az a kö.

(Folytatása következik.)

CHINAI ROMÁNCZOK.

Irta ezeket ama híres chinai költő Kaó-koas-moár-taong.

V. A chimleangi kövítések.

Négy hadserge volt Xien császárnak,
Mind a négy szép választott vitéz had,
Gyalogjáró és lovon megülő.
Hátán puzdra, mellén tigris képe,
Hosszu dárdák, czifra, tarka paizsok,
S mindegyiknek oldalán két jó kard:
Ha az egyik eltalálna kopni
Ellenséges nyak-leszabdálásban,
Mindjárt ott legyen kéznél a másik.
Négy hadából egyet elbocsáta
Vad tatárnép szarvait letörni,
S fogva hozni el Chuenzi Chánt is.
Azt Chuenzi khán levágta egyig;
Egyet küldött vissza hirmondónak. —
Második hadát küldé a császár
Sárga tengeren tul barbarokra,
A kik a dicső theát nem isszák.
Azt a serget elnyelé a tenger,
S hirmondót sem küldé meg belőle.
Harmadik hadát Tibetre küldé,
Drága bálványistenért bucsúra;
Azt a forró szél megölte szomjan
És sivó homokkal eltemette.
Az utolsót ott tartá magánál,
Védelemre és gyönyörködésre,
Azt a sárga szellem Hontiáng-hu
Sátraikban egyenként megölte.
Ekkor elhagyá Xien a császár
Gyönyörű trónját s fényes lakását.
Mandarinjait és hölgyeit mind.
Egy hegyormot hínak Chin-Leangnak.
Arra felment, s ottan a kövekből
Vésetett magának harzi népet.
Tizezernyi számú nagy csoporttal
És azok közt éle mind halálig:
A kiken sem ellenségök ija,
Sem vihar, sem hosszú út veszélye,
Még a sárga szellem kardja sem fog.
Most is áll még ott a sziklatábor,
Most is ők ott a legjobb vitézek.

VI. A czukornád titka.

Rég termett már Chinában czukornád.
Ámde azt csak használták baromra.
Ette szarvas állat és juh, nem más.
Mert hogy ebből mit lehet kifőzni?
Azt az édes sót, a hóféhéret,
Mit czukornak hí a barbar ajka,
Ezt a titkot Indiában tudták
És tarták azt mélyen rejtegetve
Szörnyü hasznót huzva Csinből érte.
Egyszer egy boncz egy számárra ülve,
China földén a tilosba hajta.
A számárt ott zálogban lefogták
És a boncz, hogy zálogát kiváltsa,
Felfedé a nádméz drága titkát.
Igy ejté el népét nagy haszontul
Igy köszönhet China annyi czukrot
A mit eddig váltott jó ezüstért
Egy számárnak — és a gazdájának;
— Gazdájának, a nagyobb számárnak.

VII. A szerelmes páviánok.

Csing-Makukban a banán erdőben,
Laknak óriási páviánok.
Szörnyü majmok, szőrös emberarczczal,
Hosszu karjuk majd a földig ér le,
Négy kezük van négy lábuk helyében
Mind a négygyel oly jól tudnak lopni
A hogy még Chinában sem tud ember.
E majomfaj, e rút páviánok
Hogy ha látnak szende női arczot,
Sima képü lyánkát szép menyecskét.
Ugy kísérik, úgy járnak nyomában;
Ugy sikoltnak, nyögnek és epednek.
A bolond szerelmes páviánok.
— Mit használ, hogy oly nagyon szeretnek?
Mit használ, hogy oly forrón epednek?
Ők azért csak még is páviánok.

VIII. A Hi-hong virág.

A Waoni völgyben a pataknál
Part alatt, árnyékba rejtve nyílik
A csodálatos Hi-hong virágszál.

A midőn az első hajnal fényre
 A feselni kezdő bimbó nyílik.
 A zománczos, illatos kehelyből
 Egy madárka száll ki a szabadba.
 Melynek szárnya van, de lába nincsen.
 A madárka reggeltől napestig
 Repped egy virágról más virágra,
 Este ismét visszatér helyére
 A Hi-hongnak illatos kelyhébe;
 Az zománczos szirmát összecusukja
 S benne alszik, biztos a madárka,
 Nem találja orzó éj-madár ott.
 Nem zavarja fel sivó hideg szél,
 A Hi-hong ringatja őt szeliden

S reggel ismét utnak elbocsátja.
 Így virulnak, így örülnek együtt.
 A madár és anyja, a virágszál,
 Egyszer aztán a virág lefonnyad.
 És a mint zománczos szirma elhull
 A madárka is lehull halottan.
 . . . . Ily madár én is szeretnék lenni.

Nagy szerénység.

— Hogy híják ezt a szép virágot kis leánykám?
 — Ne-tessék-hozzám-nyulni-virágnak (ne-nyúlj-hozzám).

Gyórka, ne pupáj!

Tánczvizalmat adtak Szamosujvárott a derék örmények; meghívták a dalidóra X György assessor urat is, ámbátor ismerték arról a rosz szokásáról, hogy az örményeket mindig szereti csufolni. Hanem az örmény áldott jó hosszú türelmű, ragaszkodó nép, a kinek sokáig lehet borsot törni a hátán, a mig megharagszik érte.

György úr az egész dalidó folytában mindig is producálta, hogy mennyire tud ő tréfálni az ő érdemes barátáival; mazúrt huzatott, mikor azok csárdást akartak tánczolni, valamennyi dámát mind fölkerzte tánczra s

egyiket sem vitte el; a hol szerit tehetete, rálépett egy egy becsületes ember tyukszemére; azok mindent elnéztek jámbor türelemmel.

Hogy utoljára semmivel sem birta őket megharagitaná, azt gondolta ki, hogy széket tett ki a tánczterem közepére s arra ráült, kihúzta a pipát a zsebéből, rágyujtott s elkezdett pöfékelni otthonos kényelemmel.

A jámbor örmény urak odamentek hozzá s mondogatták neki szép esendesen: „Gyórka, ne pupáj!” a mire ő csak azt felelte: „de mikor olyan jól esik.”

Másodszor is mondják neki: „Gyórka, ne pupáj, az asszonyok nem szeretik a füst.”
 Gyórka csak pupált tovább és kacagott.

Harmadszor aztán nem szóltak neki semmit, hanem megfógták a gallérját s kilökték az ablakon.
 Erre nem volt elkészülve.

Következett a markális gyűlés. György úr híres szónok volt a jobb oldalon; ha a baloldal hőseit kellett ostromozni, senki sem győzte olyan jól gorombasággal, mint ő. Hát mikor legjobban handabandázik, valami gonosz esont közbeszól intő hangon :
„Gyórka, ne pupáj.“

Mire György úr egyszerre ki esett a contextusból, a helyet egy pár hatalmas teremttében nyitott utat haragjának, s azért megint csak ő kapott actiót s fizette a birságiumot.

Régen volt ez.

Hajdanában, mikor még egy debreczeni vásárra annyi tenger nép járt, hogy egyik szekér a másikat érte, s a tömerdek vásárlótól mozogni sem lehetett, történt, hogy báró R . . y, egyike a vidék leggazdagabb urainak, behajtata szép csengős öt lóval Debreczen egyik kapuján s elkezdett szállást keresni. Azt előre is tudta, hogy azt a két fogadóban nem kap, mert ott még a kályhalyuk is praenumerálva van vásár előtt egy hónappal; hanem hát sorba vette a házakat, beszólomatva mindenüvé, hogy hol adnának neki, lovainak és eselédjeinek szállást? De még a házak is mind el voltak foglalva s daczára minden ígretnek, könyörgésnek magyar vendégszeretetnek, a főúr nem talált helyet, a hová a fejét le- és a lovait behajtsa. Már majd keresztül ment a városon, a mint a német utca vége felé meglátja egy csinos lak kapujára írva : „Ez a ház minden órán eladó szabad kézből.“ — „Allj meg! hijátok ki a házi urat.“ Az előjött. „Mi ennek a háznak az ára?“ — „Tizenöt ezer forint.“ — „Itt van, számláljuk meg.“ Addig le sem szállt a kocsirol, míg le nem fizette. „No már most tán kapok szállást?“ — A fölötti örömeben aztán, a volt házi gazdának holtáig való lakást engedett az eladott házbán; melyet maig is róla neveznek Debreczenben.

Régi nemzetség.

Egyház megyei gyűlés után a curatori ebéden évelődtek a secularis urak, hogy ki hová üljön? „Már a mi a rangot illeti, szolt egy tréfás úr, az én nemzetségem itt a legrégebb, mert az én nevem Ember Gábor; az pedig meg van írva, hogy az úr a teremtés hetedik napján alkotá az embert.“ — „Kérem! szólalt föl erre egy másik úr, akkor az én nemzetségem még egy nappal régebb, mert engem meg Farhas Ferencznek hínak.“

Furesa praedicatum.

Gróf Crayon, indigenált magyar nemes urhoz egyszer valami hivatalos levelet kellett volna küldeni; a szolgabíró azonban nem tudta a keresztnévét, tőle magától pedig csak nem kérdezhetette meg. Miként süsse már most ki, hogy kinek hiják a grófot? Erre valaki azt a tanácsot adja neki, hogy nézzen utána a tiszamelléki agarász társulat évkönyveiben, annak bizonyosan tagja a gróf, ott megtalálja az egész nevét. „A biz igaz“ Ilyen évkönyvre nagyon könnyű volt szert tenni; abban meg is találták valóban a grófot, még pedig mint egyikét a nyerteseknek, ott állván a jelentésben, „Valthioph, Crayon Richard gróf; nyert ezüst billikom; 25 arany.“ A szolgabíró megörült neki, hogy ime nem csak a keresztnévét, hanem a praedicatumát is meglelte a nemes grófnak

s kipingálta a levelborítékra szépen: „méltóságos gróf Valthiop Crayon Rihard urnak“ (az a Valthiop pedig voltaképen a gróf agarának a neve volt, mely akkor a gyepen pályadíjt nyert.)

Mi van négy szem közt?

Bálay ur maga is félszemű volt, meg az inasa is. Egyszer a felesége arra kéri nagy jámborul, hogy szeretne vele négy szem közt beszélni.

Te Miska te! kiált ki Bálay ur az inasnak, gyere csak be a feleségem négy szem közt akar velem beszélni: légy itt.

Az új gazda.

Báró Öszy vénségére rájött, hogy sokkal jobban mennének az ő gazdaságai, ha ő saját maga kezelné azokat. Kiszámítá, hogy ha ő maga tartana juhokat, mennyit venne be a gyapjúból, mennyit a bőrből, a sajtból, a tőrőből etcaetera. Megmutatta egy praktikus ismerősének a számítását.

— Sokra találtad tenni ezt a sajtot. Ennyi nem lesz.

— Hja barátom. Én másképp fogok tenni mint ti. Én minden birkának két tölgyét kifejtem, s csak a másik kettőt engedem a báránnyal kiszopadni.

— Hm, tudod mit? Engedd elébb a báránnyal az egyik kettőt kiszopni, s azután fejed ki a másik kettőt.

Kéjutzás Szabadkától Pestig.

Kalkulovics ur ráér egy kicsinyt felrándulni Pestre s egyúttal számadásait ott rendbeszedni, tartozásokat behajtani, adósságokat kiegyenlíteni. Szép idő van, nem kell nagy bagázsia, egy pár fehér nemű, meg a szükséges strazza könyvek; ebből áll az egész uti készlet: az ember legalább gond nélkül utazhat.

Gyönyörű utazni való idő van, Szabadkán tul egy kis friss felhőszakadás éri utol a szekeret s elkiséri három óra hosszat; ilyen multság nélkül nem is volna érdekes az utazás.

Azonban délután szépen kisüt a nap; az embernek igen szép alkalom nyílik átázott ruháit kitergethetni a napra a pusztá közepén, s megvizsgálni a számadásos könyveket, mikben az esőtől a mi a tartozások oldalán volt, az a bevételek oldalára ragadt át, és megfordítva, hogy az ember azt sem tudja már most, ki az adósa és ki a hitelezője, a mi nagy bosszuságra gerjeszthetné, ha ebben meg nem akadályozná a gulyai parancsnokló bika. belekiáltván a fülébe: „mit olvas itt az úr?“

Kalkulovics ur kimosott holmait minden mángorlás és vasalás nélkül magára szedvén, ismét kocsira ül; pár óra mulva egy másik zivatar, (nem az az első) kapja elő, azzal a mulattató változatossággal, hogy ezuttal a szekere beledül az árokba, s ő gyalog ballag be Szegedre az áldott vendégmarasztó sárban.

Fáradalmi közt csak az az egy vigasztalása van, hogy Szegeden lakik egy régi jó ismerőse, a ki hatalmas paprikás halat tud főzni; annál majd kipihen magát s

legalább jól ebédel. — A jó ismerős azonban véletlenül minden eselédjével együtt majálisra ment, otthon nem maradt más, mint az öt házörző szelindek, a kik Kalkulovics urat elég paprikással fogadják ugyan, de nem kecségével.

Örül végtére, hogy egy omnibusra kaphat, a melyben épen csak kétszer annyi ember ül, mint a mennyi belefér. A város közepétől a vasuti indóházig nem tart tovább az ut omnibuson öt negyed óránál.

(Vége következik.)

Hirlapi kacsa.

4. Miképen hizlalják a hollandusok a kappant „öntömés“ által úgy hogy maga magát tömje.

Készítenek egy egyes kalitkát, melynek négy oldala van s azon oldala, mely alatt az étető vályucska van helyezve, tükörből van készítve, melybe a kappan folytonos ellenséges indulattal néz belé! — mikor aztán a kukoriczát eléje öntik, elébb csendesen szemel belőle s midőn látja, hogy a tükörből is ép annyiszor nyul bele az ellenkappan, mind sebesebben kezdi enni, s csupa irigységből mind felfalja s kétannyit megeszik, mint mennyit étvágya különben engedne. Így tömi magát a hollandus kappan (no ez már több, mint kácsa; ez kappan.)

5. A Pester Lloyd szerdai kereskedelmi hireiben azt írja „Sultaninen werden theuer bezahlt.“ Épen most, mikor szegény sultáninákat rövid kosztra fogták. (Szultán függéket ért alatta.)

A negyedik számbeli rébusz megfejtése :

„Több nap mint kalbász.“

Megfejtése a mult számban közlött archeologiai feladatnak.

Azon rejtélyes felirat megoldása tárgyában hat rendbeli értekezés küldetett be hozzánk, melyek közül legjobban motiváltak, legerőteljesebbnek találtuk doktor Cordélius urét. Azért is e sok oldalú tanulmányt, alapos felfogással készült megoldást ezennel közölni bátrak vagyunk. Tudásunk némely helyen a hihetőleg kevéssé litteratus vésnök helyesírás és nyelvtan elleni hibáit jónak találta rendre igazítani, másutt pedig egyes betűkbeni eltéréseket, mint például oxor, uxor, vertute, virtute etc. helyett, egyenesen a romai nyelvnek a thrák idiómávali érintkezéséből magyaráz ki. A felírás értelme tehát tudományos világításban ez :

SEptembri MENSE DEDICAT (az emlék alapítójának neve hiányzik, valószínűleg QVINTUS) FIAT TALE Monumentum Bono (t. i. daemoni), ERECTum, ITEM MALO; MELius ERIT Sic OXOR HElena VERTUTE CAPACitatusque DONata. SECus GENIBUS (hibásan : geniis helyett) MARTIALibus IRA EST. *)

Mi e megoldást teljesen kielégítőnek és figyelemre méltónak találjuk s benne egészen megnyugszunk; kikerjük pedig magunknak az olyan tréfákat, a milyenre bizonyos Bikfalvy úr vett magának szabadságot irányunkban, a ki e következő megoldást küldé be a közlött regészeti feladatra :

SZEMEN SZEDETT FIATAL EMBEREK SOKSZOR HEVERTEK A PADON. SZEGÉNY BÚS MARCZI IRÁ EZT.

Hogy az ilyen profánus elménczkedés mily méltó megvetéssel viszonztatik, azt ellehet képzelni.

Rébusz.

*) Magyarul. Szeptember hónapban fogadta fel Quintus, hogy egy ilyen emléket emeltesse a jó és rossz szellemeknek, hogy ajándékozzák meg az ő hitvesét Ilonát jobban erényekkel és tehetségekkel; különben a harcziás szellemeknek haragjuk lesz.

Szerkesztői sub rosa.

— E héten következő küldemények passirozták a prüfungot: 1. Aphorismák. 2. Nem tudja azt a nyúl. 3. A proletár. 4. Emlékkönyvbe. 5. Czigány a lapokkal. 6. A pirtlifa. 7. Nárczis versei. 8. Borjuveszedelem. 9. Czeczán és Fakó. 10. Csokonai háza. 11. Ábrándozás a gömböczről. 12. Asszonyorvosság. 13. Apád helyett apád. 14. A huszár tüzet ad József császárnak. 15. Visszarugta a szamarat. 16. Elismételte.

— 17. Mért nincs a pinczében pad? — 18. Ha én neked

mindig új libériát csináltatok. — 19. Ilyen ügyes én is volnék. stb. átmehetnek a hidon.

— Baurshheid. Magunk sem értjük a dolgot: hát még az olvasó.

— Sümege. Szerető levele a börtönbe. Bár nem használható, mint jellemző tárgyat köszönettel vettük.

— A vándorszínész; Nyilt levél az üstököshez, Gáborján: nem közölhetők.

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos: **Jókai Mór.** — Nyomtatott Landerer és Heckenastnál Pesten (egyetem-utca 4. sz.).